

หนังสือคุณภาพ
ในเครืออมรินทร์

สัปดาห์พัฒนา

Love Square

กิลเลส ดาว

เมื่ออัจฉริยะสาวด้านคอมพิวเตอร์
ต้องเข้าไปพัวพันกับแอ็กเกอร์มือฉกาจ
ที่มีเดิมพันด้วยชีวิต ความฝัน และความรัก

ช่อมนี

หญิงสาว ร่างสูงโปร่งในชุดนักศึกษาหลักประตู่ร้านขายเครื่องดื่มนำเข้าไปด้วยท่าที่เร่งร้อน วันนี้ลูกค้าในร้านพลุกพล่านพิเศษ ล้วนเป็นวัยรุ่นเช่นเดียวกับหล่อน แม่เครื่องดื่มที่ขายไม่ใช่เหล้าหรือเบียร์ แต่เป็นนมสดรสชาติต่างๆ กัน นอกจากนี้ยังมีขนมปังปิ้งหอมกรุ่นไว้ขายอีกด้วย

“อยู่ทางนี้!” เสียงหนุ่มใหญ่ตะโกนเรียก พลางโบกมือไปมา

หญิงสาวเดินตรงไปยังโต๊ะด้านในสุดซึ่งชายหนุ่มสองคนและหญิงสาวคนหนึ่งกำลังนั่งรออยู่

“ขอโทษที เพิ่งออกจากห้องสอยค่ะ” หล่อนกล่าว พลางทรุดนั่งบนเก้าอี้ว่างข้างหญิงสาวซึ่งสงี่ยมทักทายก่อน

“ข้อสอยยากหรือไง ถึงอยู่นานนัก” หนุ่มใหญ่ใบหน้าขรุขระเอ่ยล้อในทียิ่งหญิงสาวซึ่งนั่งอยู่ก่อนเลื่อนถ้วยนมสีชมพูให้ ผู้มาล่าสุดกล่าวว่า “ขอบคุณค่ะ พี่ชีวัน”

“นมรสโปรดของหลวีนี่นา ดื่มแล้วจะได้หายเหนื่อย” ชีวันบอกพร้อมด้วยรอยยิ้มเป็นมิตร

ปิยะซึ่งนั่งเสียบมาพักหนึ่งเอ่ยด้วยท่าที่เร่งรีบว่า “นัดพวกเรามาพบ มีอะไรหรือครับ วันนี้ผมมีนัดต่อด้วยนะ พี่บุรี”

“มีอะไรจะให้พวกเธอนะ...” บุรีบอก แล้วส่งเงินให้ปิยะกับสาวผู้มาใหม่ “รางวัลที่ทำงานให้ผม คนละหนึ่งพันบาท มันเป็นของปิยะกับหลวีนะ”

“รางวัล?” สาธิตทวนคำ สีหน้าง

ชีวันจึงอธิบายว่า “งานที่เคยขอแรงให้พวกเธอทดสอบแก็กซ์ข้อมูลบริษัทลูกค้าของเราเมื่อสองอาทิตย์ก่อนไง ผลงานดี ลูกค้าพอใจมาก”

ปิยะรับเงินใส่กระเป๋าทันที ขณะที่สาธินียิ้มปลื้มกับเงินก้อนแรกที่ได้จากความสามารถส่วนตัว

บุรีหันไปทางปิยะซึ่งมีสีหน้าดีขึ้น “ระยะนี้ไม่ใช่เซตบังรี เห็นแต่หลิวเท่านั้น”

“จีบสาวอยู่ครับ!” ปิยะตอบตรง ยิ้มที่มุมปากนิดๆ

ชีวันกับสาธินิอยิ้ม ส่วนบุรีหัวเราะร่วน “ขอให้โชคดีนะ น้องชาย”

“งั้นถ้าไม่มีอะไรแล้ว ผมขอไปก่อนละ” ปิยะกล่าว แล้วลุกพรืดไปเลย

บุรีส่ายหน้าช้าๆ “สงสัยกำลังหลงสาวหนักเลยนะ...ว่าแต่มีหนุ่มมาจีบคนเก่งอย่างหลิวหรือยัง”

“ยังไม่มีหรอกค่ะ จันชอบเรียน ชอบคอมพิวเตอร์มากกว่า” สาธินิตอบเขินอาย แล้วขอตัวกลับบ้านด้วยความอ่อนเพลีย

เมื่อจ่ายเงินค่าเครื่องดื่มแล้ว บุรีและชีวันก็เดินออกจากร้าน ชายหนุ่มสังเกตเห็นคนรักมีสีหน้าเครียด จึงเอ่ยว่า “เป็นอะไรไปล่ะ”

“ฉันรู้สึกว่าเขาเปรียบพวกเขา มันไม่ดีที่ไปหลอก...” หล่อนหยุดพูดไว้ท่าทางอึดอันใจ

“ถ้าพวกเขาทำงานไม่สำเร็จ เราจะไถ่จำนองบ้านกับซื้อรถใหม่ได้รึ” เขาตวาดใส่คนรัก

ชีวันถอนใจหนักหน่วง ยามนวนึกถึงการรวมกลุ่มในชื่อ ‘กลุ่มตะวันฉาย’ ซึ่งบุรี ปิยะ สาธินิ และหล่อน ได้พบกันในห้องเซตของเว็บไซต์หนึ่ง จากนั้นก็พัฒนาไปสู่โปรแกรมเซตเฉพาะกลุ่ม ทั้งหมดชอบคุยแลกเปลี่ยนความรู้ด้านคอมพิวเตอร์เชิงลึก และชอบความท้าทายกับปัญหาอันนำไปสู่การถ่ายทอดความรู้ความเห็น ดัดแปลง พัฒนา ป้องกัน และการลักขโมยข้อมูล ซึ่งเป็นหัวข้อหลักในการพูดคุยที่สนุกสนานในช่วงหลัง เมื่อเซตกันได้เกือบปีทั้งสี่คนจึงนัดพบกัน บุรีซึ่งเพิ่งเปิดบริษัทด้านความปลอดภัยของเครือข่ายคอมพิวเตอร์ได้ไม่กี่เดือน แต่ไม่อาจหาลูกค้าได้ จึงคิดหาวิธีเพื่อให้ได้งานชิ้นใหญ่มาประดับประดองกิจการ โดยอาศัยความเก่งกาจด้านแฮ็กเกอร์ของปิยะกับสาธินิเป็นเครื่องมือในการเจาะ

ทำลายระบบของลูกค้าเป้าหมาย แล้วบริษัทของเขาก็เสนอตัวแก้ไขปัญหให้กับบริษัทเป้าหมายนั้น จึงทำให้บุรีได้งานใหญ่อยู่ในมืออย่างง่ายดาย แต่ชีวันรู้สึกละอายใจที่คนรักของหล่อนใช้มิตรภาพของเพื่อนทั้งสองซึ่งรักคอมพิวเตอร์ไปหาประโยชน์ส่วนตัว อีกทั้งผลตอบแทนที่ให้ปิยะและสาธิตก็ต่ำเหลือเกิน ทั้งที่งานครั้งนี้มีกำไรหลายแสนบาท

พระอาทิตย์ใกล้ลับขอบฟ้าแล้วเมื่อสาธิตเปิดประตูบ้านวัชรกรซึ่งอยู่ในห้องที่กว้างขวางใหญ่โต พลันของสิ่งหนึ่งพุ่งมากระแทกหน้าผากของหล่อนอย่างจัง จนร่างสูงโปร่งชวชนเซ มึนศีรษะไปวูบหนึ่ง โชคดีที่หล่อนเกาะขอบประตูไว้ทัน จึงไม่ล้มไป

“อะไรนี่” สาธิตป้อนอุบิบบ พลังสายศีรษะเพื่อสลัดความงุนงง ดวงตามองพื้นเพื่อหาสิ่งของนั้น

หญิงสาวเอื้อมหยิบเศษแก้วคริสตัลรูปสัตว์ขี้นมาจากพื้น เสียงชายหนุ่มดังกร่ำกรวดออกมาจากด้านใน หล่อนจึงเดินถือเศษแก้วเข้าไปดูเหตุการณ์ภายในนั้น มือปาดเลือดที่ไหลซึมจากบาดแผลบนหน้าผากไปที่หนึ่ง

“ใครขว้างแก้วคริสตัลไปที่ประตู” สาธิตถามเสียงขุ่น

นายไกรเดินเข้ามาดูบาดแผลที่หน้าผากของลูกสาวอย่างห่วงใย “เจ็บมากไหมหลิน”

หญิงสาวมองชายหนุ่มซึ่งยืนหน้าบึ้ง ทำตาขวาง “พี่ทัตขว้างมาใช่ไหม” “เธอเดินเช่อเข้ามาเองนะ” ผู้เป็นพี่ชายตะโกนตอบเสียงหัวนแกมเยาะ บิดารีบจับแขนลูกสาวคนเล็กแล้วส่ายหน้าเชิงปราม “พี่ทัตกำลังโกรธ อย่าอย่าโมโหเขาเลยลูก”

“เกิดบ้าอะไรขึ้นมาอีก” หล่อนถามเสียงกระด้าง

คำถามของสาธิตนี้เร่งเพลิงโกรธของพี่ชายให้ปะทุขึ้นอีกครั้ง หมอทัตพรหันไปคว้าแก้วคริสตัลรูปสัตว์ขนาดเล็กซึ่งอยู่ใกล้มือหมายจะขว้างไปที่น้องสาว

“ปากดีนัก เอาอีกสักแผลไหม” หมอทัตพรถามเสียงหัวน ทำทางเอาจริง

บิดากล่าวขอร้องว่า “อย่าทำนอง พุดกันดี ๆ ก็ได้ ทัด”

“ให้โอกาสพ่อตอบอีกครั้ง จะให้เงินหนึ่งล้านบาทกับผมไหม” หมอทัตพรเอ่ยด้วยน้ำเสียงข่มขู่บิดา

สาธินึ่มองนายไกรซึ่งมีสีหน้าลำบากใจสลับกับพี่ชาย พอเดาได้ว่าทั้งสองทะเลาะกันด้วยเรื่องอะไร

“พี่จะเอาเงินไปทำอะไรคะ พ่อ” หล่อนหันไปถามบิดา

หมอทัตพรทวาดล้นว่า “ไม่ใช่เรื่องของแก ไอ้หลิว”

สาธินี้ไม่สนใจท่าทางโกรธเกรี้ยวของพี่ชาย จึงถามย้ำกับบิดาว่า “เขาจะทำอะไร”

“ซื้อรถใหม่” นายไกรตอบลูกสาวเสียงอ่อย

หญิงสาวถอนใจเฮือกใหญ่ รู้สึกระอาใจกับความต้องการของพี่ชายคนโต

“รถเพิ่งใช้ได้ปีเดียว ยังใหม่อยู่ อีกอย่างหนึ่ง พ่อเคยบอกแล้วว่าอาจต้องขายกิจการเพื่อใช้หนี้ธนาคารอยู่รอมร่อ พี่ยังเอาเงินอะไรอีก”

นายไกรมีสีหน้าเศร้า พลางเหลือบตามองลูกชายที่กำลังขว้างปาสิ่งของเพื่อระบายความโกรธอยู่อย่างระอาใจแถมหวาดกลัว

“ข้าวของพวกนั้นมีค่า พี่ขว้างทิ้งเสียหายแบบนี้ ทำเกินไปแล้ว” สาธินี้ชักเหลือบอดกับความก้าวร้าวไร้ขอบเขตของพี่ชาย

บิดารั้งร่างลูกสาวไว้ก่อนที่หล่อนจะเข้าไปห้ามการกระทำของพี่ชาย แล้วบอกเสียงดังว่า

“อย่าทะเลาะกันเลย พ่อให้เงินได้แค่ห้าแสนบาท ที่เหลือลูกไปหาเองเถอะ”

หมอทัตพรมีท่าทีลึงเลใจ ดวงตามองพ่อและน้องสาวอย่างขึงใจ

“พ่อยอมเอาอีกแล้ว” สาธินึ่มองบิดาอย่างตัดพ้อ “เราต้องใช้เงินเหมือนกันนะพ่อ”

“เขียนเช็คมาได้ยี่สิบ ผมจะไปวางเงินดาวน์ไว้ก่อน ส่วนที่เหลือผมหาเอง” หมอทัตพรยอมรับได้ในที่สุด ด้วยเกรงว่าบิดาอาจเปลี่ยนใจที่หลังถ้าน้องสาวพุดมากกว่านี้

นายไกรกัมหน้าเขียนเช็คเงินสดยื่นให้ลูกชาย แล้วหมอต๋ตพรีเดินผิวปาก ออกไปอย่างอารมณ์ดี ผิดจากเมื่อครู่ราวกับเป็นคนละคน

“พ่อ...” สารินีครางยามเห็นน้ำตาของบิดาคลออยู่ในดวงตา พลังถอนใจ หนัก “พี่หัดเป็นหมอนะ เงินเดือนเยอะจะตาย ถ้าขยันทำงานก็ซื้อรถใหม่ได้แล้ว แต่พี่พ่อยังต้องขายกิจการใช้หนี้เลยนะ”

นายไกรมีสีหน้าเศร้าหนัก เมื่อนึกถึงความเสียหายในธุรกิจเทรดดิ้งอันเกิด จากค่าเงินบาทผันผวนอย่างหนัก ทำให้หนี้เพิ่มสูง กอปรกับสินค้าชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ที่ส่งออกไปเที่ยวล่าสุดถูกทางอังกฤษกักไว้ เนื่องจากพบเฮโรอีนในการ ขนส่งครั้งนั้น สร้างความเสียหายที่เขาต้องชดใช้เงินแก่ลูกค้าซึ่งไม่ได้รับสินค้า ตามกำหนด อีกทั้งลูกน้องที่สร้างปัญหาก็กลอบหนีหน้าไป ทำให้ชื่อเสียงของบริษัท สูญสลายไปชั่วข้ามคืนเดียว

“แม่แต่บ้านหลังนี้พ่อก็รักษาไว้ไม่ได้” เขาบอกเสียงขึ้น

สารินีเบิ่งตาโต หัวใจเต้นรัว “นี่เราจะ...”

“ฉันไม่ยอมให้ขายบ้านนะ!” เสียงผู้หญิงคนหนึ่งขัดขึ้น

สองพ่อลูกมองไปยังเจ้าของเสียงนั้น ซึ่งเป็นสาวใหญ่ร่างท้วม ผิวขาว ยืนอยู่กับหญิงสาวสวยผู้มีวัยไล่เลี่ยกับสารินี

ขณะนั่งรอการโต้เถียงระหว่างบิดามารดาในห้องนอน สารินีเล่าเหตุการณ์ที่บิดา ทะเลาะกับหมอต๋ตพรีพี่ชายคนโตจนถึงบทสนทนาล่าสุดของหล่อนกับพ่อให้รัญชนา ฟังอย่างละเอียด พี่สาวคนสวยถอนใจเฮือกใหญ่ หลังจากรับทราบว่าจะต้อง ย้ายบ้านในไม่ช้า

“แม่จะห้ามพ่อขายบ้านได้ไหมหลิว”

สารินีมองพี่สาวคนรองแล้วส่ายหน้าช้าๆ “เราเป็นหนี้มาก พ่อไม่อยากถูก ฟ้องล้มละลายให้เสียชื่อเสียงมากกว่านี้ เลยจำใจต้องขายบ้าน”

“แต่เราเติบโตมาจากที่นี่ พี่ภูมิใจกับบ้านหลังนี้มาก ถ้าต้องเสียไป พี่คง...” รัญชนาน้ำตาคลอ

“ไม่มีอะไรเป็นของเราตลอดกาลหรอก พี่ต้องปลงให้ได้”

“พี่กำลังขึ้นเวทีประกวด แล้วถ้าต้องย้ายไปอยู่บ้านเล็กกว่านี้ พี่กลัวว่า...”

พี่สาวมีสีหน้าไม่สบายใจ

สาธินีมองพี่สาวอย่างสมเพช “ถ้าพี่เห็นบ้านนี้เป็นแค่ของประดับเกียรติ
นางงามของพี่ มันก็ไม่น่าเสียใจอะไรนี่ เพราะเวลาชนะ พี่ก็น่าจะได้บ้านเป็น
รางวัลอยู่แล้ว แต่ที่พี่ควรเศร้าใจเป็นเพราะบ้านหลังนี้มีความทรงจำอันแสนสุข
ของครอบครัววัชริตรต่างหาก”

“พี่...” ดวงตาของรัชชนามีประกายความเสียใจ คำพูดของน้องสาวทำให้
หล่อนละอายใจนัก หล่อนเติบโตอย่างมีความสุขและมีความภาคภูมิใจในบ้าน
หลังนี้ ซึ่งสร้างขึ้นจากน้ำพักน้ำแรงของนายไกรผู้เป็นบิดาแท้ๆ

เสียงเปิดประตูห้องนอนดังขึ้น สาธินีและรัชชนาจึงหันไปมองก็พบว่า เป็น
มารดานั่นเอง

“ไปนอนได้แล้วชนา พรุ่งนี้ต้องไปรายงานตัวที่กองประกวดแต่เช้า” นางมยุรี
บอกเสียงห้วน สีหน้าบึ้งตึง

รัชชนาพยักหน้ารับ แล้วก้มหน้าเดินเข้าห้องนอนโดยเร็ว

ผู้เป็นมารดาเหลือบตามองสามีซึ่งเดินออกมานอกห้องนิดหนึ่ง แล้วสะบัด
หน้าเดินจากไปด้วยท่าทางหงุดหงิด

สาธินีเดินเข้าไปหาบิดา ทำน้ำเสียงอ่อนน้อมถามว่า “คราวนี้ใครชนะคะพ่อ”

“พ่อต้องยอมจ่ายเงินให้แม่หนึ่งล้านบาท แลกกับที่เขายอมให้ขายบ้าน”

“เราเป็นครอบครัวเดียวกันหรือเปล่าเนี่ย” สาธินีร้องถามเสียงขุ่นกับข้อเสนอ
ของมารดา “นี่พวกเขากำลังตักตวงผลประโยชน์ใส่ตัว ทั้งที่เรอลำบากมีรูรั่ว”

นายไกรถอนใจเฮือกใหญ่ “เมื่อขายทรัพย์สินทั้งหมดใช้หนี้แล้วแบ่งให้แม่
ไปอีก พ่อก็มีเงินเหลือไม่มาก หลังจากนั้นเราต้องลำบากแล้วนะหลิว”

“ถ้าแม่ พี่ตัดกับพี่ชนาไม่เปลี่ยนนิสัยการใช้เงินแบบเดิมๆ พ่อจะลำบาก
ที่สุดนะคะ” หล่อนมองบิดาด้วยความเห็นใจ

“ตอนนี้พ่อขอคิดเรื่องเคลียร์หนี้ก่อน เรื่องอื่นไว้วันหน้าค่อยคิดแล้วกัน”

“แต่...” ลูกสาวมีท่าที่ขัดเคืองใจยิ่ง

บิดาโอบไหล่ลูกสาวคนเล็กไว้ “อย่างน้อยก็มีสิทธิ์เข้าใจพ่อเนี่ยนา พนทางข้างหน้าพ่อไม่ได้เดินคนเดียวนะ”

“เราจะไปด้วยกัน ต่อสู้อุปสรรคด้วยกันค่ะ” สาธินีบอกบิดาด้วยน้ำเสียงหนักแน่น แววตาจริงจัง

นายไกรยิ้มปลื้มใจ “ลูกยังมีสอบอีกหลายวัน ไปอ่านหนังสือเถอะหลิว”

“หนูห่วงสุขภาพของพ่อมาก นอนให้หลับบ้างนะคะ” หล่อนกล่าว เพราะช่วงหลังบิดามักบ่นว่านอนไม่หลับ ร่างกายผอมลงมาก หล่อนเกรงว่าพ่ออาจล้มป่วยได้

“พ่อรู้แล้ว”

“พอเรียนจบ หนูจะเลี้ยงดูพ่อให้สบายบ้าง สัญญาเลยค่ะ”

นายไกรมองตามร่างลูกสาวคนเล็กซึ่งเดินกลับเข้าห้องพักด้วยความตื่นตัวใจหายได้ยินคำพูดของสาธินี เขาอดดีใจยิ่งขึ้นหากลูกอีกสองคนคิดได้เช่นนี้ เพราะบัดนี้เขารู้สึกเหนื่อยล้าเต็มที่

ใกล้จะเที่ยงคืนแล้ว แต่สาธินียังแชดกับบุรีทางโปรแกรมคอมพิวเตอร์ หัวหน้ากลุ่มตะวันฉายเสนองานทดสอบระบบความปลอดภัยทางคอมพิวเตอร์ของบริษัทหนึ่งให้สาธินี แต่เขาไม่ยอมเปิดเผยชื่อบริษัทดังกล่าว เพียงแต่บอกข้อมูลกว้างๆ ให้รับทราบ โดยงานนี้มีคำตอบแทนหนึ่งหมื่นบาท หล่อนชอบความท้าทายอยู่แล้ว อีกทั้งยังได้เงินด้วย จึงรับปากทำงานให้ทันที หลังจากจบการสนทนากับบุรีแล้ว หล่อนก็นั่งอ่านข้อมูลบริษัทปริศนานั้นอีกครั้ง แล้วเริ่มทำงานด้วยความตื่นตัวทันที

“นี่เป็นบริษัทในญี่ปุ่นนี่นา” หล่อนพิมพ์ ดวงตามองข้อมูลบนจอภาพ หลังจากป้อนข้อมูลตัวเลขอันเป็นที่อยู่ของเว็บไซต์เป้าหมาย

“พีอาร์รับงานของบริษัทต่างชาติด้วยรี เก่งนี่”

สาธินีกดคีย์บอร์ดเสียงร่ว หลังจากนั้นภาพสีส้มมากมายก็ปรากฏบนจอ

หลายครั้งต้องมีการป้อนรหัสผ่าน แต่หล่อนก็سهาคารถหัสมาได้โดยไม่ยากนักจนกระทั่ง...

“มีกำแพงรหัสขั้นสุดท้าย ตอบผิดได้สองครั้ง มิฉะนั้นจะถูกไล่ออกและสัญญาณเตือนจะดังขึ้น จากนั้นผู้ดูแลระบบจะรู้ตัวทันที” หล่อนพึมพำอย่างใช้ความคิด หัวใจเต้นระทึกกับปัญหาท้าทายเบื้องหน้า

สาธิตวางมือบนแป้นตัวเลข ดวงตาเป็นประกายมุ่งมั่น สมองทบทวนวิชาซึ่งได้สั่งสมเรียนรู้มานาน ในที่สุดหล่อนก็เลือกเรียกใช้โปรแกรมวิเคราะห์รหัสที่เขียนขึ้นมาเพื่อสุมหารหัสทันที

“บี-ฟาสต์ไม่มีวันแพ้กับปัญหาแค่นี้หรอก” หล่อนพึมพำ ยามเอ่ยถึงนามแฝงของตัวเองที่ใช้เซตกับกลุ่มตะวันตกฉาย แวตามุ่งมั่นเต็มที่

สักครูหนึ่งเมื่อตัวเลขจากโปรแกรมของหล่อนปรากฏขึ้น หญิงสาวก็กระแทกนิ้วอย่างเร็วบนแป้นตัวเลข คิ้วโค้งงามขมวดแน่นเมื่อตัวเลขชุดแรกไม่ผ่านระบบเตือนการกรอกรหัสผิดเป็นอักษรสีแดง ทำให้หล่อนต้องคิดหนัก เนื่องจากเหลือเพียงครั้งเดียวเท่านั้น และการลอบเข้าระบบนานเกินไปอาจทำให้ถูกตามร่องรอยในภายหลังได้

“จะเอาอย่างไรดีหนอ” หล่อนพึมพำ พลังเขียนตัวเลขที่ผิดบนกระดาดแล้วจึงใช้โปรแกรมใหม่ที่เพิ่งคิดค้นได้เมื่อวันวานออกมาหารหัสชุดใหม่

“ถือโอกาสใช้โปรแกรมที่ฉันเพิ่งทำเสร็จเสียเลย”

โปรแกรมใหม่ค้นหาตัวเลขสักครู เมื่อได้ตัวเลขชุดใหม่ สาธิตจัดแจงกรอกลงไปโดยเร็ว หัวใจเต้นระทึกขณะนั่งรอผลตรวจสอบ พลันระบบก็แจ้งการเปิดตัวเอง ดวงตาของหล่อนจึงเจิดจ้าขึ้น หล่อนผิวกายและยิ้มกว้างอย่างยินดี เมื่อข้อมูลในระบบหลังไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง แล้วหล่อนจึงเก็บบันทึกข้อมูลเหล่านี้ไว้ในแผ่นซีดี

“ไม่มีอะไรขวางกั้นฉันได้!” หล่อนพึมพำ

“เรียบร้อยแล้ว แต่...” หล่อนเก็บแผ่นซีดีไว้ในลิ้นชักโต๊ะทำงาน แล้วรีบออกจากเป้าหมายอย่างรวดเร็ว “ญี่ปุ่นก็มีระบบป้องกันที่ดีเชียว ถ้าฉันไม่ได้สนใจ

วิธีเจาะระบบแบบนี้มาก่อน คงยากแน่ๆ แต่การที่เขาจ้างพี่บุรีไว้แสดงว่าต้องมีคนลอบเข้าไปในระบบของบริษัทนี้บ่อยแน่”

ช่วงบ่ายวันรุ่งขึ้น ชีวิตนักรบรู้อยู่ในรถยนต์ขณะที่ชายคนรักนำแผ่นซีดีข้อมูลของบริษัทญี่ปุ่นซึ่งสาธิตีส่งมอบให้เมื่อเช้านี้ไปให้เจ้าหน้าที่ตึกใหญ่ย่านสาทร

“หมดเรื่องเสียที!” บุรีบอก หลังจากกลับมานั่งในรถ

“เขายกหนี้ให้ทั้งหมดเลยรี”

บุรีพยักหน้ายืนยัน พลางชูเงินปึกใหญ่ขึ้นมา “ยากๆ พวกนี้ใจป้ำเหมือนกัน นอกจากจะยกหนี้ให้ ยังมีค่าจ้างติดกระเป๋าก็หนึ่งแสนบาทนะ”

“หวังว่าคุณจะไม่ไปกู้เงินพวกยากๆ อีกนะ อันตรายมากเลย” ชีวิตหัวนักรบกลัวกับชื่อเสียงไม่ดีของกลุ่มอิทธิพลมืดข้ามชาตินี้ ไม่นึกว่าคนรักของหล่อนจะเล่นพนันบอลจนมีหนี้สินเกือบห้าแสนบาท

“เซ็ดเหมือนกันแหละ”

“เขาจะเอาข้อมูลไปทำอะไรนะ” ชีวิตยังขึงใจกับงานซึ่งพวกเขาให้บุรีทำแลกกับหนี้สิน

บุรียักไหล่ “ไม่รู้สิ อย่าไปสนใจเลย”

“เราจะเดือดร้อนไปด้วยไหม โดยเฉพาะหลิว” หล่อนห่วงใยสาธิตีมาก

“มันไปเล่นงานกันนอกประเทศ ไม่เกี่ยวกับเราหรอกนะ อย่างลัว่นักเลย”

บุรีบอก ท่าทางหงุดหงิด “โชคดีที่หลิวทำงานรวดเร็ว ส่งงานทันเวลา ไม่อย่างนั้นผมอาจถูกฆ่าที่นั่นศพ ตอนนี้อาจค่าจ้างไปให้เธอดีกว่า”

“ถ้าวันหนึ่งเธอรู้ว่าเราลอบให้ไปขโมยข้อมูลเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว ไม่ใช้การทดสอบระบบอย่างถูกกฎหมาย เธอคงออกจากกลุ่มตะวันฉายแน่” ชีวิตนึกหัวนักรบใจชอบกล

“ช่างปะไร!” บุรีไม่ยี่หระอย่างใด ด้วยมั่นใจว่ายังมีคนเก่งคอมพิวเตอร์อีกมากที่รอทำงานทำหายเช่นนี้

ชีวิตยังรู้สึกเสียดายความสามารถยอดเยี่ยมและสมองล้ำเลิศของเพื่อน

รุ่นน้อง หากต้องเลิกคบหากับสาธินี หล่อนคงไม่สบายใจนัก เพราะใจจริงแล้ว หล่อนชอบอัยยาคัยไมตรีของเพื่อนสาวรุ่นน้องคนนี้มากทีเดียว

เย็นวันหนึ่ง ขณะที่สาธินีหอบหนังสือจากห้องสมุดเพื่อเตรียมทำงานส่งอาจารย์ ก่อนปิดภาคเรียน หญิงสาวร่างเล็ก ใบหน้าสวยก็เดินเข้ามาหาหล่อนด้วยท่าทาง รีบร้อน

“ไปด้วยกันหน่อยหลิว”

“ไปไหนล่ะโบว์” สาธินีมองภัทราเพื่อนสนิทต่างสถาบันด้วยความประหลาดใจ กับประโยคแรกที่เพื่อนพูดหลังจากมาปรากฏตัวกะทันหัน

สาธินีกับภัทราเป็นเพื่อนเรียนกันมาตั้งแต่ชั้นประถมปลาย เพิ่งแยกกัน ตอนสอบเข้าอุดมศึกษา เพราะภัทราคะแนนสอบไม่ถึง จึงต้องเข้าไปเรียนคณะ นิเทศศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังแห่งหนึ่งที่มีค่าเล่าเรียนแพงมาก ส่วน หล่อนสอบเข้าเรียนคณะวิทยาศาสตร์ สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ที่มหาวิทยาลัยรัฐได้ แต่สองสาวยังติดต่อกันอยู่เสมอ

ภัทราจุตลากเพื่อนไปที่รถของหล่อน แล้วผลักให้สาธินีเข้าไปนั่งโดยเร็ว เมื่อหล่อนนั่งประจำที่คนขับ ก็เอ่ยว่า

“ช่วยเป็นเพื่อนไปดูแม่ที่ หลิว”

“แม่ของเธอรี” สาธินีขมวดคิ้วเข้าหากัน

ภัทรากำศีรษะยืดย่นแล้วเคลื่อนไหวออกไป “อย่าเพิ่งถามอะไร ไปดูให้เห็น กับตาก่อน”

เมื่อเพื่อนพูดเช่นนั้น สาธินีจึงได้แต่นั่งนิ่ง พยายามเก็บความสงสัยไว้ เต็มที่ มารดาของภัทราทำอะไร ลูกสาวจึงมีท่าทีเช่นนั้น

ความมืดเข้าครอบคลุมท้องฟ้ามาหลายชั่วโมงแล้วขณะที่ภัทรากับสาธินีนั่งกิน ข้าวกล่องที่ซื้อมาจากร้านสะดวกซื้อ ภัทราจอดรถไว้ข้างทางแล้วมองไปยังอีก ฟากหนึ่งของสวนลุมพินี โดยใช้กล้องส่องทางไกลที่เตรียมมาส่องดูเป็นระยะ

“สองทุ่มครึ่งแล้วนะโบว์” สาธินีบอกหลังจากมองนาฬิกาข้อมือ ปากก็เคี้ยวอาหารเย็นไปด้วย

ภัทราวางกล่องสองทางไกลลงบนตัก “ไกลเวลาทำงานของแม่แล้ว ฉันจะได้เห็นกับตา ไม่ใช่แค่คำบอกเล่าของเพื่อน”

คำบอกเล่าของเพื่อนชายร่วมคณะของภัทราบอกว่า เห็นมารดาเย็นเรียกแขกขายตัวยามค่ำคืน ซึ่งหนึ่งในนั้นรวมถึงตัวเขาด้วย ทำให้ภัทราโกรธและเสียใจมาก จึงมาดักดูให้เห็นกับตา สาธินีรับฟังด้วยความตกใจ

“เธอเชื่อคำพูดของเขารึโบว์” สาธินียังไม่เชื่อนัก นึกถึงภาพมารดาของเพื่อนซึ่งแสดงความรักทะนุถนอมลูกสาวจนบางครั้งหล่อนยังนึกอิจฉา แม่ของภัทราโอบกอดและหอมแก้มลูกอย่างอ่อนโยนทุกครั้งที่ได้พบกัน และยังส่งเงินทองให้ใช้จ่ายเต็มที่ สาธินีทราบเพียงว่าแม่ของเพื่อนเป็นพนักงานบริษัทเงินทุนเท่านั้น

ภัทราถอนใจนิดหนึ่ง “ฉันอยากพิสูจน์ว่าแม่ทำงานแบบไหนกันแน่”

“รู้แล้วจะทำอย่างไรละ”

“ยังคิดไม่ออกเลย หลิว” ภัทราสายหน้า

“บางทีการไม่รับรู้อาจเป็นผลดีต่อเธอก็ได้นะ เพราะอย่างไรก็ไกลเรียนจบแล้ว”

ภัทราสายหน้าไปมา น้ำตาลล่อ “เวลาคิดว่าค่าเรียนมาจากเงินสกปรกแบบนั้น ฉันแทบอยากลาออกไปเลย”

“ต่อให้ท่านทำแบบนี้ ก็เพื่อความสบายของลูก เธอน่าจะ...” สาธินีพูดพลอบใจยังไม่ทันจบ ภัทราก็ร้องขึ้นมาก่อน

“แม่มาแล้ว!”

เมื่อสาธินีส่องกล้องดูหญิงวัยกลางคนร่างเล็กบาง ใบหน้าสวยแต่งเข้มจัดสวมเสื้อผ้าสีฉูดฉาด กำลังยืนพิงกำแพงสวนลุมพินีเพื่อค้นหาบางอย่างในกระเป๋านั้นก็มีเสียงแตรรถคันหนึ่งดังขึ้น หลังจากพูดคุยกับคนในรถสักครู่ หญิงคนนั้นจึงขึ้นไปนั่งในรถด้วยรอยยิ้มระบายทั่วริมฝีปากสีเข้มจัด

“เธอจะตามไปรีโบว์” หล่อนถาม หัวใจเต้นรัวเมื่อรถของภัทราเคลื่อนตัว

ออก

“ใช่” ดวงตาของภัทราฉายแววมุ่งมั่นเต็มที่

สักครู่ใหญ่สารินีกับภัทราก็มายืนอยู่หน้าห้องพักในโรงแรมม่านรูดแห่งหนึ่งซึ่งหญิงชายคู่เป่าหมายอยู่ในนั้น หลังจากสองสาวจ่ายทิปให้ลูกจ้างของโรงแรมแห่งนั้นเพื่อสืบทาเลขห้องของทั้งสองคนแล้ว

“เธอแน่ใจนะว่าจะทำแบบนี้”

“ฉันอยากรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นแม่จริงหรือเปล่า” ภัทรอบอกเสียงขึ้น
สารินียืนอึ้งไป รู้สึกเห็นใจเพื่อนที่ต้องการรับรู้ความจริงนี้ด้วยตาตัวเอง
ภัทราสูดหายใจเต็มปอด แล้วเคาะประตูห้องนั้น

“มีอะไร” เสียงผู้หญิงดังขึ้น แล้วประตูก็เปิดออก

ผู้หญิงในห้องที่มุ่งเพียงผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่ยีนตะลึง ยามเห็นสาววัยรุ่น
ทั้งสองยืนเบี่ยงหน้า

“กลับได้แล้วหลิว” ภัทรอบอก แล้วหมุนตัววิ่งออกไป

ก่อนจะวิ่งตามเพื่อนไป สารินีก็นึกมากล่าวกับมารดาเพื่อนว่า “หนูจะดู
โปวให้เองค่ะ”

แม่ของภัทรายืนอึ้งอยู่ชั่วครู่ ก่อนเสียงเรียกของผู้ชายในห้องจะทำให้หล่อน
หลุดจากภวังค์ หล่อนหายเข้าไปในห้องสักครู่หนึ่ง แล้วจึงเดินออกจากห้องไป
ด้วยใบหน้าเศร้าหมอง วันนี้หล่อนไม่มีจิตใจจะทำงานเสียแล้ว!

สารินีเดินกลับเข้าบ้านด้วยท่าทางอ่อนเพลียตอนใกล้เที่ยงคืน หลังจากภัทราขับรถ
มาส่งที่มหาวิทยาลัย หล่อนจึงขับรถกลับบ้านได้ ในห้องรับแขกมีนางมยุรีนั่งรอ
ลูกสาวคนเล็กด้วยแววตาขุนขวางอยู่ที่โซฟายาวเพียงคนเดียว

“ทำไมเพิ่งกลับบ้านเอาป่านี้นี่แกไปเที่ยวหรือไปเรียนกันแน่” มารดาถาม
เสียงห้วน

“ไปธุระกับเพื่อนหลังเลิกเรียน ดิดพันไปหน่อยค่ะแม่”

“อย่าทำตัวเหลวไหลให้ครอบครัวต้องอับอายนะ รู้จักประพฤติตัวดี ๆ แบบพี่ชนาบ้าง จะได้มีคุณค่าน่ามองหน่อย” มารดาเตือนด้วยน้ำเสียงกระด้าง แหวตาจับผิด

สารินียกไหล่ “หนูไม่สวยแบบพี่ชนา หากคนมองไม่ได้อยู่แล้ว แต่อยู่แบบนี้สบายดีกว่าเยอะ”

“แม่สอนอยู่นะหลิว”

“พี่หัตถ์ยังไม่กลับ แม่อย่าลืมเตือนเขาด้วยล่ะ จะได้ไม่ลำเอียงกันไง” ลูกสาวคนเล็กโต้ เพราะยังไม่เห็นรถของพี่ชายที่บ้าน

“เขาเป็นผู้ชาย ทำเสียหายยังงี้ก็ไม่เท่าแกหรอก” มารดาเริ่มจูนจัด

“ในสายตาของแม่ หนูคงน่ากลัวมากสิ”

นางมยุรีผุดลุกขึ้น ทำทางโกรธ แต่สารินิชิงวิ่งขึ้นไปชั้นบนก่อนจะโดน มารดาไล่ตีเหมือนทุกครั้งที่หล่อนเถียง

เช้าวันต่อมาสารินิตื่นสายเป็นพิเศษ เพราะไม่มีชั่วโมงเรียนตอนเช้า เมื่อเดินเข้าไปในห้องอาหารก็ได้ยินนายไกรกับนางมยุรีถกเถียงเรื่องหัตถ์พรที่ยังไม่กลับบ้าน ตั้งแต่เมื่อคืน

“ฉันโทรตามแล้ว เขาไม่ตอบเลย จะให้ทำอย่างไรล่ะ” มารดาบอเสียงขุ่น เพราะถูกสามีตำหนิเรื่องไม่เอาใจใส่ลูกชายบ้าง

สารินินั่งกอดขนมปังและดื่มนมสดสลัไปมา พลังมองบิดามารดาที่กำลังทะเลาะกัน

“พี่หัตถ์ยังไม่กลับหรือคะ” สารินิเอ่ยถามขึ้นบ้าง

“ใช่ ลูกรู้ไหมว่าเขาอยู่ที่ไหน” นายไกรถาม

สารินิส่ายหน้า “นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาไม่กลับบ้าน คงเข้าเวรมั้ง”

“หลิวพูดก็ถูกนะคุณ” นางมยุรีบอก ทำท่าจะเดินแยกไปอย่างไม่สนใจอีก นายไกรถามเสียงเครียดว่า “จะไปไหน คุณน่าจะช่วยกันตามหัตถ์ให้พบก่อนสิ”

“ฉันต้องพาเขาไปนวดตัวเพื่อเตรียมประกวดรอบสอง เดี่ยวลูกก็กลับบ้าน
เองแหละ ทัดจะไปไหนได้นานล่ะ” มารดาไม่มีที่ท่าสนใจลูกชายนัก

สาธินีพยักพืดเห็นด้วยกับคำพูดของมารดา “เงินหมด เดี่ยวพี่ทัดก็กลับ
เองค่ะพ่อ”

“ถ้ารอเขากลับมาแบบนี้ บ้านคงไม่สงบอีกแน่” บิดาตอบเสียงสละบด
แล้วเดินกระแทกเท้าออกไปจากห้องอาหาร

ผู้เป็นมารดาทำเสียงทีในลำคอ แล้วเดินไปปลุกลูกสาวคนสวยซึ่งยังไม่ตื่น
ส่วนสาธินีนั่งถอนใจยาว พลางหันกลับไปสนใจกับอาหารเช้านิโตะต่อ แล้วเสียง
โทรทัศน์มือถือของหล่อนก็ดังขึ้น เมื่อรับสาย และได้ยินคู่สนทนาบอกเล่าบางอย่าง
หล่อนก็ต้องขมวดคิ้วแน่น

“หนูจะรีบไปดูที่หอพักก่อน รอที่นั่นนะคะ”

หอพักของภัทราอยู่ไม่ห่างจากมหาวิทยาลัยที่เรียนอยู่ เมื่อสาธินีไปถึงสถานที่นั้น
ก็ชักชวนให้มารดาของภัทราตามขึ้นไปด้วย แต่ถูกแม่เพื่อนปฏิเสธด้วยไม่อยากให้
ลูกสาวอารมณ์เสียหากได้เห็นแม่ ได้แต่รออยู่ข้างล่างอย่างเป็นห่วงลูกสาวเมื่อ
เพื่อนข้างห้องที่ลงมาพอดีบอกว่า ภัทราไม่ได้กลับมาพักที่นี่เมื่อคืน สาธินีจึงเดิน
ขึ้นไปยังห้องพักของภัทราตามลำพัง หลังจากเคาะประตูสักพัก ประตูก็เปิดออก

“ใครนะ” เจ้าของห้องถาม ท่าทางงัวเงียเต็มที่

สาธินีได้กลิ่นเหล้าโชยมา ดวงตามองสำรวจเสื้อผ้าชุดสวย กระโปรงสั้น
สีสดฉาดบาดตาของเพื่อน ซึ่งบ่งบอกได้ว่าภัทราคงไปเที่ยวกลางคืนและเพิ่งกลับมา
จนไม่ได้ผลัดเปลี่ยนเป็นชุดนอนตามนิสัยปกติ

“เธอดื่มเหล้ารี” สาธินีถาม เมื่อเดินเข้ามาในห้องแล้วเห็นขวดเหล้ากลิ้ง
อยู่บนพื้น

ภัทรานอนแผ่อยู่บนเตียง แล้วตอบว่า “ใช่ ตอนนี้ง่วงหัวมากเลย”

“กินแล้วหายกลุ้มไหม”

เมื่อเห็นว่าภัทรานิ่งไป สาธินีก็บอกว่า “คุณอาเป็นห่วงที่เธอหายไปและ

ติดต่อก็ไม่ได้ พอฉันรู้จักก็ตกใจมากนะ”

“ไม่ถามว่าฉันไปอยู่ที่ไหนมาตลอดคืนรี”

“ช่างเถอะ ไม่อยากฟังคำตอบหรอก” สาธินี่สายหน้า

“ห่วงรี เขาห่วงฉันรี” ภัทราทำเสียงที่ในลำคอแล้วชี้ไปที่เพื่อนสนิท “ฉันเชื่อที่พูดว่าเธอห่วง แต่ไม่ใช่ผู้หญิงคนนั้น”

สาธินึกมือเพื่อนที่กำลังมีปัญหา น้ำเสียงอ่อนโยนแฝงความอบอุ่นยามเอย่ว่า

“เราเป็นแค่เพื่อนกันเท่านั้น แต่ผู้หญิงคนนั้นที่เธอว่าคือแม่ผู้ให้กำเนิดนะ ท่านรักเธอมากที่สุด ไม่ใช่ฉันนะโบว์”

“แต่...” ภัทราที่มีสีหน้าลึกลับถึงกับผิดหวังกับความจริงที่รับรู้เมื่อคืนนี้

“หลังจากพ่อแม่เธอแยกทางกัน พ่อของเธอก็ไม่ส่งเงินมาให้ ส่วนคุณอา ก็เป็นแค่สมุห์บัญชีบริษัท เงินเดือนไม่มาก แต่ต้องดูแลส่งเสียให้ลูกเรียนมหาวิทยาลัยเอกชน แถมยังเช่าหอพักราคาแพงให้อยู่ ทั้งหมดก็เพื่อความสุขของลูก เธอน่าจะคิดถึงความเป็นของท่านบ้าง” หล่อนพยายามพูดชี้แจง

“แล้วทำไมต้องทำงานแบบนั้น ฉันไม่เรียนก็ได้ ถ้าแม่ต้อง...” ภัทรารู้สึกละอายใจที่จะเอ่ยชื่ออาชีพยามคำคืนของมารดา

“คนเราพลัดกันได้ แต่สิ่งที่ท่านทำก็เพื่อความสุขของโบว์นะ หากเธอไม่ชอบ ก็พูดกับท่านตรงๆว่าไม่อยากให้ทำ และจากนั้นเธอกับแม่ก็อยู่อย่างอดออมได้นี่นา” สาธินี่พูดให้อีกฝ่ายเห็นใจมารดาที่น่าสงสารบ้าง

“ฉันไม่รู้ว่าจะทำอะไรดีหลิว”

“เธอกับคุณอาควรพูดกัน ยอมรับความคิดของกันและกัน แล้วตกลงกันว่าควรทำอะไรต่อไปดี เพื่อความสุขของเธอกับแม่” สาธินี่แนะนำเมื่อได้โอกาส

“ฉันควรทำแบบนี้รี”

สาธินี่ยิ้มให้กำลังใจ “มันก็ดีกว่าการดับกลุ่มด้วยเหล้าไม่ใช่เหรอ ถึงอย่างไรก็มีกันแค่สองแม่ลูกนะโบว์”

ภัทราถอนใจยาว “ฉันเชื่อเธอก็ได้”

“คุณอาไม่กล้าพบเธอ เลยรออยู่ข้างล่าง เธอยอมให้ท่านขึ้นมาพบไหม”
ภรรยาหนึ่งครู่หนึ่งจึงตอบว่า “พบแม่ก็ได้”

“น่ารักที่สุดเลยโบว์” หล่อนยอเพื่อน แล้วโทร.บอกมารดาของภรรยาทันที

ช่วงบ่ายระหว่างนั่งรออาจารย์เข้าบรรยายในชั้นเรียน จินตนาเพื่อนคนหนึ่งของ
สาธินีก็ส่งกระดาษโฆษณาชวนเชิญให้เข้าร่วมฟังการบรรยายและทดสอบการ
ป้องกันโจรกรรมข้อมูลของบริษัทใหญ่แห่งหนึ่ง ซึ่งชื่อหัวข้อนี้ดึงดูดความสนใจ
ของสาธินีมาก

“อลิต ผลพนา เป็นคนบรรยายสิ” สาธินีถามเมื่อเห็นรายชื่อผู้บรรยาย
ในเรื่องดังกล่าว

เพื่อนคนเดิมกล่าวว่า “ใช่ ตอนนี้นี้หนังสือพิมพ์ให้ฉายาเขาว่าเป็นบิล
เกตส์ ของไทยเชียวนะ บริษัทโมส จีเนียสของเขาจัดงานแสดงโปรแกรมให้ลูกค้า
และเปิดโอกาสให้นักศึกษาเข้าทดสอบ แสดงว่ามั่นใจตัวเองมาก”

“น่าสนใจเหมือนกัน”

“ใครจะเข้าร่วมทดสอบต้องไปลงชื่อกับอาจารย์กมลก่อนนะหลิว”

สาธินีขำเลียงมองเพื่อน “แล้วเธอไม่ไปด้วยสิ”

“ไปสิ แต่อยากให้เธอไปเป็นเพื่อนด้วย...” เพื่อนสาวยิ้มแหย “ฉันชวนมา
หลายคนแล้ว แต่ทุกคนแย่งไม่กล้าประลองโปรแกรมของนายอลิตคนนี้นัก
สักคน”

“ถ้าอย่างนั้นเธอช่วยลงชื่อให้ฉันด้วยแล้วกัน” สาธินีบอกเมื่อตัดสินใจได้
ในที่สุด

“ได้เลย พรุ่งนี้บ่ายโมงตรงเริ่มบรรยายนะ”

“งั้นก็ไปเจอกันที่งานเลยแล้วกัน” สาธินีนัดหมายทันที

เพื่อนสาวพยักหน้ารับด้วยความพอใจ แล้วเดินไปลงชื่อเข้าร่วมงานทันที
ครู่หนึ่ง เพื่อนสาวอีกคนก็วิ่งหน้าตื่นเข้ามานั่งบนเก้าอี้ว่างข้างสาธินีแล้ว
เอ่ยว่า “ชั่วโมงนี้จะมีอาจารย์ใหม่มาบรรยาย จบปริญญาเอกจากญี่ปุ่น แถมหล่อ

ด้วยนะหลิว”

“จะเอาความรู้หรือจะดูความหล่อของเขากันแน่ยะ” สานีนี้พูดเฝ้า

“ทั้งสองอย่างแหละ” เพื่อนสาวตอบอย่างคะนองปาก ทำให้เพื่อนสาวคนอื่น ๆ ซึ่งนั่งอยู่ใกล้ต่างหัวเราะชอบใจ

แล้วทุกคนต่างก็เฝ้าบกริบทันที เมื่อชายหนุ่มร่างสูง แต่งกายสุภาพ ก้าวเข้ามาในชั้นเรียน พลังสงี่ยมทักทาย

“สวัสดีครับ ผมจะรับหน้าที่บรรยายวิชาเครือข่ายคอมพิวเตอร์ ในหัวข้อการป้องกันระบบเป็นชั่วโมงแรกในวันนี้” อาจารย์หนุ่มคนใหม่กล่าวขึ้น

“ยังไม่ทราบชื่ออาจารย์เลยครับ” นักศึกษาชายคนหนึ่งร้องถามจากท้ายห้อง อาจารย์หนุ่มยิ้มกว้าง “ชื่อคำเดียว จำง่าย ผมดิษย์ ปิติภัทร ครับ”

มีเสียงวิသว้ยและเป่าปากจากนักศึกษาชายหญิงดังอยู่สักพัก สานีน้อมยิ้ม เมื่อมีเสียงเพื่อนผู้หญิงพูดขึ้นว่า

“อาจารย์หล่อจังเลยคะ”

“คำชมนี้ไม่ทำให้ผมออกข้อสอบง่ายขึ้นหรอกนะ...” ดร.ดิษย์ตอบเสียงกลั้วหัวเราะ ดวงตาเป็นประกาย “เราเริ่มการเรียนเลยดีกว่า”

สานีเฝ้ารับในความหล่อคมของอาจารย์คนใหม่ แต่หล่อนชอบรอยยิ้มสดใสกับการอธิบายวิชาที่ปกติค่อนข้างเข้าใจยากให้ฟังดูง่ายขึ้น ซึ่งน้อยคนนักจะทำได้ดีเช่นนั้นมากกว่า สำหรับชั่วโมงนี้ หล่อนได้รับความรู้จากการบรรยายของ ดร.ดิษย์มากทีเดียว

ตอนเย็นขณะที่สานีเฝ้าไขว่คว้าเจออยู่ ดร.ดิษย์ก็เดินตรงมายังรถของเขาซึ่งจอดใกล้กัน เขาสงี่ยมทักทายก่อน

“คุณคงเป็นลูกศิษย์กลุ่มแรกที่ผมสอน ผมจำได้ว่าคุณดูตั้งใจฟังมาก” เขาพูดทักทายก่อน

“ใช่คะ” สานีนี้ตอบรับอย่างสำรวม

เขายืนพิงรถไว้ พลังหันหน้ามองอีกฝ่าย “ผมบรรยายเป็นอย่างไรบ้าง”

“อาจารย์จะให้ตอบตามจริงหรือตามมารยาทล่ะคะ”

“ความจริงเลย ผมจะได้ปรับปรุงตัวเองสำหรับคราวหน้า” เขาบอกด้วยท่าทางสบายๆ

ด้วยท่าที่เป็นกันเองของอาจารย์คนใหม่ ทำให้สาธินิรู้สึกผ่อนคลายขึ้น

“ปกติวิชานี้เข้าใจยาก แต่วันนี้พอฟังอาจารย์สอนแล้วฉันก็เข้าใจขึ้นมาก อาจารย์สอนได้สนุก ทำให้มองเห็นภาพชัด”

“สรุปว่าใช้ได้สินะ”

“ค่ะ” หล่อนตอบ พลางยิ้มน้อยๆ ให้ แล้วจึงขอตัวกลับบ้าน

ดร.ดิษย์ยืนมองรถของสาธินิเคลื่อนลับสายตาไป แล้วชายหนุ่มจึงเข้าไปนั่งในรถ ค่ำฟ้าเมฆบางซึ่งวางอยู่ที่เบาะหลังมาเปิดดู ริมฝีปากแยมืดหนึ่งยามมองภาพถ่ายของลูกศิษย์สาวในแฟ้มนั้น

“ประวัติน่าสนใจดี คำพูดคำจาดูฉลาดเฉลียว มิน่าละถึงทำผลงานออกมาได้อย่างน่าทึ่ง วันไหนคงต้องแวะไปเยี่ยมที่บ้านเสียแล้ว”

เวลาเดียวกันนั้น ณ แมนชั่นหรูย่านลาดพร้าว บุรียืนพิงปากอย่างอารมณ์ดี ขณะไขกุญแจห้องพักของเขาแล้วผลักประตูเข้าไป เขาก็ต้องยืนตัวแข็งที่พยายามเห็นชายฉกรรจ์สี่คนยืนกอดอก ใบหน้าซึ่งซึ้งอยู่ภายในห้อง โดยชีวนถูกมัดติดกับเก้าอี้

“มานั่งคุยกันหน่อยสิ ลูกหนี้” ชายหัวหนากลุ่มผายมือไปยังเก้าอี้ว่างเบื้องหน้า หลังจากบุรีปิดประตูแล้ว

ชีวนร้องถามเสียงลั่นว่า “คุณไปทำอะไรอีก บุรี”

“เสียบเถอะ” บุรีตวาดเสียงดุ หัวใจเต้นรัว ยามนั่งเผชิญหน้ากับอีกฝ่าย

“นายผลัดจ่ายหนี้บอลโลกคู่สุดท้ายมาสองอาทิตย์แล้ว” หัวหนากลุ่มทวงหนี้เอ่ยขึ้น

“คุณเป็นหนี้เท่าไร” ชีวนถาม

หัวหนากลุ่มเหยียดยิ้ม ก่อนพูดว่า “ฉันตอบเอง หนี้ห้าแสนบาท ไม่มาก

เลย แต่ถ้าปล่อยนานไปจะรวมเป็นล้านได้นะ”

“ผมจะรีบหาจ่ายโดยเร็ว” บุรีตอบ ท่าทางหวาดกลัว แล้วชำเลื่องไปยังแฟนสาว “ปล่อยแฟนผมเถอะ เธอไม่รู้เรื่องหนี้เลย”

“ตอนนี้ก็รับรู้แล้วนี่นา...” หัวหน้ากลุ่มโยนแฟ้มบางไปให้บุรี “ถ้าไม่มีเงินจะใช้เธอหักกลบลบหนี้ของนายก็ได้”

ชีวิตมีสีหน้าหวาดกลัว บุรีจะยอมแลกหนี้กับตัวหล่อนไหมนี้

“ขอเวลาให้ผมสักนิด แล้วจะหาเงินมาใช้แน่นอน” บุรีอ้อนวอน แล้วพลิกแฟ้มอ่านคร่าวๆ

หัวหน้ากลุ่มทวงหนี้ยัมเหยียด “เจ้านายเสนองานชิ้นหนึ่งแลกกับหนี้ทั้งหมด ถ้านายทำสำเร็จ นายสนใจไหม”